

sbírka PÍSNĚ KOSMICKÉ

XXI.(A mluví člověk:)

Jak lvové bijem o mříže,

jak lvové v kleci jatí,
my bychom vzhůru k nebesům
a jsme zde Zemí spjatí.
Nám zdá se, s hvězd že vane hlas:
„Nuž pojd'te, páni, blíže,
jen trochu blíže, hrdobci,
jimž hrouda nohy víže!“
My přijdem! Odpust', matičko,
již jsi nám, Země, malá,
my blesk k myšlénkám spřaháme
a noha parou cvalá.
My přijdem! Duch náš roste v výš
a tepny touhou bijí,
zimniční touhou po světech
div srdce nerozbijí!

My přijdem blíž, my přijdem blíž,
my světů dožijeme,
my bijem o mříž, ducha lvi,
a my ji rozbijeme!

Vzhůru již hlavu, národe,

k nebi své vzdvihni oči!
viz: jsou tam i malé hvězdičky,
kol nichž se velké točí!
Toť prostě tím: ty maličké
z jadného jsou fládrů,
ale ty velké a poslušné
jen z plynových jsou hadrů.
Troufám, že při té myšlénce
srdce ti povyskočí –
nuž – buďme tou malou hvězdičkou,
kol níž se velké točí!
Jde to, ach jde! jen každý hled'
k vlastnímu dobře jádru:
budeli každý z nás z křemene,
je celý národ z kvádrů!